

Arrest

nr. 217 128 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN**
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster dient op 30 januari 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat haar vader als eerste in België aankwam op 24 juni 2015 en op 25 juni 2015 diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2015 kwam verzoekster samen met haar moeder, broer en zus in België aan. Op 26 oktober 2015 diende haar moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in de naam van verzoekster, haar broer en zus als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor het verzoek van haar ouders werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 16 maart 2016 dienden haar ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 14 juni 2016 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek, namelijk het feit dat haar vader ontvoerd werd en dat gepoogd werd haar broer te ontvoeren. Zij vreest omwille van deze redenen ook gedood of ontvoerd te worden.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: haar identiteitskaart en deze van haar broer en zus, haar nationaliteitsbewijs en deze van haar broer en zus, en schoolrapporten.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat: *“De ouders opteerden wegen de psychiatrische problematiek van vader niet onmiddellijk een tweede aanvraag in te dienen.*

Om zijn therapie en behandeling niet tegen te werken werd in samenspraak met zijn behandelende psychiater beslist dat het niet het moment was om zijn angsten en vrees tot vervolging opnieuw op te rakelen. Deze liggen immers aan de basis van zijn langdurige opname in het Psychiatrisch ziekenhuis. Tot op heden wordt verzoekende partij daar residentieel behandeld.” De Raad merkt op dat daargelaten het feit dat verzoekster haar ouders geen nieuw, volgend verzoek om internationale bescherming indienden, om welke reden dan ook, staat vast dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas, waarop verzoekster zich thans ook steunt, geen geloof kan worden gehecht.

Het reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico

is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij, bij monde van haar raadvrouw, aan dat tijdens het gehoor gebleken is dat zij een uitvoerig relaas kon doen over de feiten die de aanleiding zijn geweest om haar land van herkomst te verlaten, met name de ontvoering van haar vader, de poging tot ontvoering van haar broer, en het huis dat werd afgebrand als reactie op hun vlucht. Verzoekende partij wijst erop dat er een nieuw attest werd ingediend en is van oordeel dat dit samen met haar verklaringen een verder ondersteunen is van haar vrees voor vervolging. De moeder van verzoekende partij wijst er nog op dat inmiddels twee van de drie kinderen diabetes patiënt en dat daarvoor een aanvraag 9ter werd ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het op algemene wijze summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar een eerder bijgebracht document en het formuleren van algemene opmerkingen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond (die deze in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen).

4.3. In het bijzonder dient benadrukt te worden dat waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de feiten die de aanleiding zouden zijn geweest om haar land van herkomst te verlaten, met name de ontvoering van haar vader, de poging tot ontvoering van haar broer, en het huis dat werd afgebrand als reactie op hun vlucht, deze vluchtmotieven werden eerder door haar ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming werden aangehaald. Bij 's Raads arresten nrs. 169 739 en 169 741 van 14 juni 2016 werd het door hen ingeroepen vluchtrelaas ongeloofwaardig bevonden, een vaststelling die ook de commissaris-generaal mede terecht heeft doen besluiten dat verzoekende partij, als minderjarige vreemdeling, geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, §3, §6° van de Vreemdelingenwet, en op grond waarvan, in acht genomen ook de overige elementen, in de bestreden beslissing met recht toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling om verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij gaat hier evenwel, door louter slechts eerdere verklaringen te herhalen en naar een ter ondersteuning daarvan neergelegd attest te verwijzen, geheel aan voorbij, minstens laat ze na concrete en valabele elementen bij te brengen die aan het voorgaande afbreuk doen. Ze toont geenszins aan en maakt allerminst aannemelijk dat er in haar geval wel degelijk eigen feiten zijn die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

4.4. Met betrekking tot de opmerking van de moeder van verzoekende partij dat inmiddels twee van haar drie kinderen diabetes patiënt en dat hiervoor een aanvraag 9ter werd ingediend, merkt de Raad op dat hun procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet -een geheel verschillende procedure met andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden- , geheel losstaat van huidige procedure in het kader van verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming.

4.5. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS